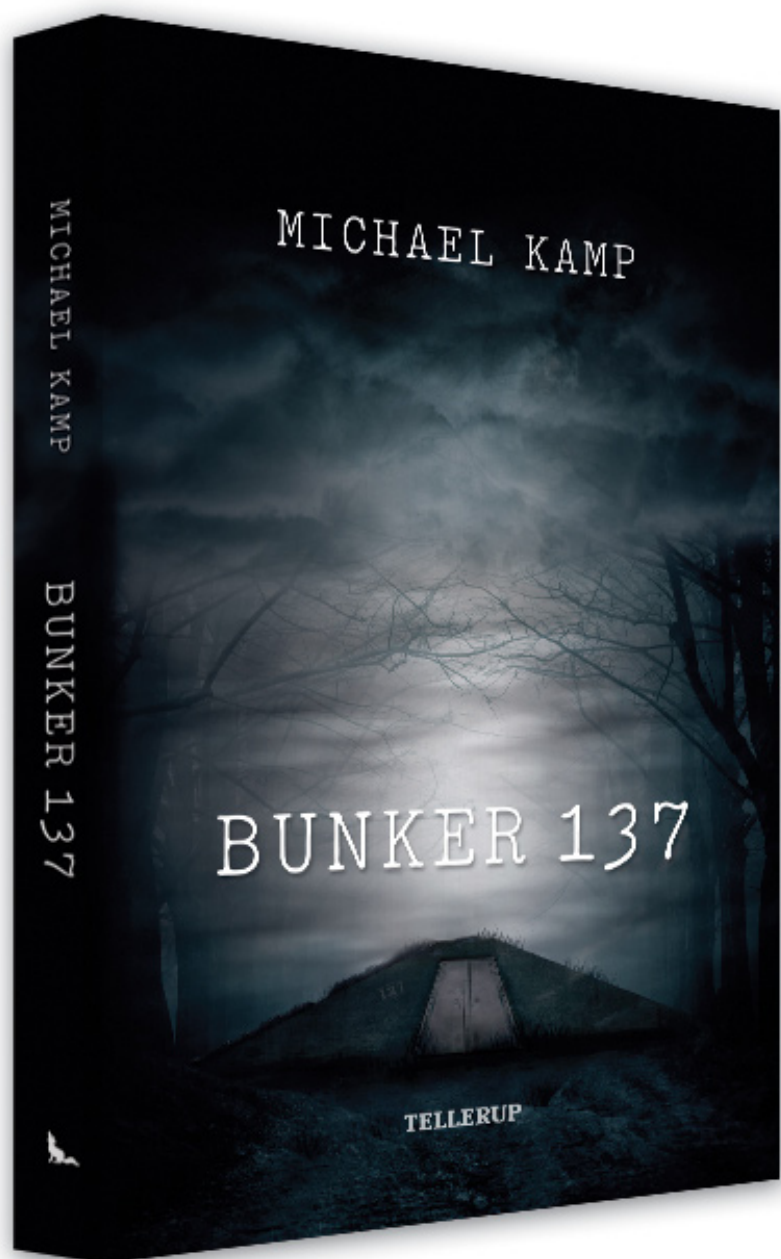

LÆS STARTEN AF ...

KAPITEL 1

Lastbilen skrumpede igennem mørket og gyngede ublidt de siddende mænd fra side til side. Indimellem kørte den over et hul i vejen så de bankede hovederne mod metalskelettet under den mørkegrønne presenning. De metalliske smæld fra hjelmene blev efterfulgt af mumlen og banden før tavsheden igen sænkede sig. Stanken lå som en dyne over dem; den vandle blanding af sved, våbenolie og ugegammelt skidt.

Jürgen Holz' blik vandrede hen over skikkelserne i lastbilens mørke. Han kunne ikke sove. Enhver rutineret soldat kunne sove så snart muligheden bød sig, men han var ikke vant til dette.

Månelyst spejlede sig i de to rækker af blanke hjelme der gyngede frem og tilbage, og han kneb øjnene sammen hver gang et bump fik lastbilen bagved til at sende lys ind på de sovende soldater. Forlygterne var blændede så kun en tynd stribe slap ud, men det skar stadig i øjnene og gjorde Jürgen natteblind.

Efterhånden som nattesynet vendte tilbage begyndte han igen at kunne se silhetterne omkring sig. Han sukkede tungt. Det ville blive en lang nat.

Hans fingre gled langs kampuniformens stof, selv om han ikke kunne se mønsteret i mørket. Camouflagemønster. Det havde han ikke båret før; inden han blev forflyttet. *Forfremmet*, som de havde kaldt det. Hånden gled automatisk ned til den kniv der hang i bæltet. *Meine Ehre heißt Treue*. Det var indgraveret på knivsbladet. *Troskab – min ære*.

De ramte endnu et hul i vejen og han måtte gribe om geværet for ikke at tabe det. Det kunne være en køn start at affyre et skud blandt sine egne. Skikkelsen over for ham havde ikke reageret på bumpet, og Jürgen misundte Karl en smule. Karl Schmitt var allerede blevet kendt i delingen for at kunne sove hvor som helst, når som helst. Jürgen havde ikke kendt ham særlig længe, men betragtede ham som det tætteste han var kommet på at få en ven.

Lastbilen bremsede og holdt snart stille. Lidt efter blev motoren slukket. Jürgen kunne mærke de andre holde vejret, og han lyttede også selv ud i natten; efter lyden af fly der passerede over deres hoveder, eller den hvislende hyl af faldende bomber.

Natten var stille.

Så blev der banket hårdt på lastbilens side og en skikkelse i mørket råbte: „Aussteigen!“

Der blev mumlet i mørket og skramlet med våben og hjelme da soldaterne kom på benene og sprang ud på jorden i to rækker.

Scharführer Krüger gik hurtigt over til officererne og vendte tilbage et øjeblik efter.

„Punktering,“ konstaterede gruppeføreren. „Forreste

bil. Müller og Schuldt til højre, Weiß og Lutze til venstre. I andre har pause. Ingen smøger.“

Der blev mumlet igen da de fire veteraner hurtigt forsvandt ind i skoven og satte sig klar, men ingen protesterede mod rygeforbuddet. En tændt cigaret kunne ses på flere hundrede meters afstand om natten.

Jürgen tog en dyb indånding og lod den kølige luft fylde lungerne. Det kunne snyde når natten var så stille og frisk. Man kunne få den idé at krigen var langt væk. At den ikke lå på lur overalt.

Obersturmführer Höcker vandrede langsomt ned langs den holdende konvoj mens han nikkede til både officererne og soldaterne. De rankede næsten ubevidst ryggen da han kom forbi, ivrige efter at gøre et godt indtryk. Jürgen havde hørt meget om ham de sidste dage. De forguede ham, og Jürgen vidste at hver og en ville kæmpe til døden hvis Obersturmführer Höcker bad dem om det. Hvis historierne talte sandt ville officeren selv stå blandt dem i front når enden kom.

Jürgen havde svært ved at vænne sig til sin nye status og kastede et blik rundt på de andre i gruppen. For en uge siden havde han været en del af den almindelige hær. Nu var han Waffen-SS. Eliten.

Skulle en svær stilling indtages, klarede Waffen-SS opgaven. Skulle et forsvar holde, kæmpede Waffen-SS til sidste mand. De var altid at finde hvor kampen var hårdest. Både på øst- og vestfronten. Det Tredje Riges helte.

Jürgens blik gled rundt på de omkringstående skikkel-

ser. Tre i gruppen var blevet forfremmet fra den almindelige hær. Han selv, Karl Schmitt og lille Josef Gruber. Resten var Waffen-SS-veteraner.

Meyer drejede sig og kastede et blik ind i skoven efter de andre. Hans profil var nemt genkendelig i månelystet med den store Panzerschreck på ryggen. Den muskuløse panserværnsskytte påstod at have nedkæmpet 11 kampvogne i alt, men Jürgen vidste ikke om han skulle tro ham.

Scharführer Krüger klappede ham på skulderen da han gik forbi.

„Ikke hvad du havde regnet med, ne, Holz? Du skal nok få al den ildkamp du kunne ønske dig. Du er Waffen-SS nu.“

Gruppeførereren gik videre og forsvandt i mørket, og Jürgen smilede vagt bag ham. Jo, han var skam Waffen-SS nu. De havde forfremmet ham efter broen.

Tankerne vandrede tilbage.

Ordren havde været simpel: Hold broen. Hans deling havde forskanset sig i ruinerne omkring den fordømte bro og gjort klar til at forsvare den så godt de kunne. De manglede forsyninger, de manglede ammunition og de manglede mandskab. Alligevel befæstede de området så godt de kunne og ventede. Det var dagen efter at Jürgen havde modtaget brevet der gjorde krigen ligegyldig. Han var fulgt efter de andre i en død, tabt for omverdenen, mens hans liv skred sammen i ruiner. Ruinerne omkring dem kunne repareres – bygges op igen – men der var ingen vej frem for ham. Det kommende slag havde mistet sin betydning. Hans makker,

Bühler, måtte til sidst ruske op i ham og forsøge at få ham til at forstå alvoren. Det kunne være endt i slagsmål, hvis ikke fjenden var kommet til syne i det samme.

De forbandede allierede kom vrimlende imod dem som rotter. En horde af hjelmbærende skadedyr der trængte frem med støtte fra kampvogne mens han og hans deling havde forskanset sig og gjorde hvad de kunne for at holde dem væk.

En håbløs opgave.

Halvdelen af delingen var faldet i en storm af geværild og eksplosioner fra mortérgranaterne. Bühler var blevet revet fra hinanden af en granat lige ved siden af ham og delingen havde været nødt til at trække sig tilbage.

Men ikke Jürgen.

Da de andre trak sig tilbage under konstant beskydning var han krøbet længere frem i ruinerne og havde udvalgt et godt sted at dø. Der var ikke andet at gøre. Han havde holdt stillingen og forsøgt at tage så mange af dem med sig som muligt. Han havde set en håndfuld af dem falde da de forsøgte at krydse broen, og forventede hvert øjeblik at blive sprængt i stykker af en kampvogn. Det var blevet en storslået selvmordsaktion hvis ikke forstærkningerne var nået frem i sidste øjeblik. Han havde stirret ind i løbet på en Sherman-kampvogn på den anden side af broen da den blev forvandlet til slagge og brændende benzin. En Tiger var kommet rullende ned ad hovedgaden mod broen efterfulgt af to rækker Waffen-SS-soldater, og den sikre død var blevet forvandlet til en kortvarig sejr. De havde fundet

ham i ruinerne som den eneste der holdt stillingen, og indstillet ham til forfremmelse.

Han var blevet udmærket for ekstraordinær loyalitet og overflyttet til Waffen-SS. Mere præcist til 9. SS-Panzer Division Hohenstaufen.

Jürgen spyttede på jorden og mærkede raseriet ulme i maven. Loyalitet? Nej. Det var de forbandede mordere. Han ville tage så mange af dem med sig som han kunne.

Han kunne ikke lade være med at kigge ned ad sin nye camouflauniform. Det ville blive en kort karriere.

Gruber hostede og trak ham tilbage til nutiden. Den varme fornemmelse i maven trak sig langsomt tilbage og Jürgen rømmede sig for at få klumpen i halsen væk.

Han vidste egentlig ikke hvorfor generalerne var begyndt at overflytte folk til Waffen-SS. Waffen-SS havde altid været en særlig styrke der ikke var en del af den almindelige hær. De tjente direkte under Føreren og kæmpede ved *siden* af hæren, ikke som en del af den. Måske manglede de folk? Han havde hørt at de kæmpede videre på trods af alle tabstal, så de måtte miste en del under kampene.

Han skævede til den natsorte himmel og åndede tungt ud. Det var halvmåne og stjernerne blinkede ned til ham. Han havde aldrig lagt mærke til hvor mange stjerner der var på himlen. Ikke før mørklægningerne begyndte og han kom i felten. Det var umuligt at tælle dem. Små fjerne stjerner der bredte sig ud over himlen og ikke bekymrede sig om verden hernede.

Han var ikke den eneste der holdt øje med himlen. Hele vejen langs konvojen spejdede vagtsomme øjne opad mens de holdt øje med stjerner der forsvandt. Et fjendtligt bombefly kunne få stjernerne til at forsvinde et øjeblik når det passerede.

De allierede havde luftherredømmet nu. Der var meget få venligsindede fly deroppe efterhånden. Jürgen snerpede læberne sammen. Morderne kunne kaste deres bomber over hele Tyskland. *Terrorflieger*. Det Tredje Rige var såret og presset fra alle sider. Russerne trængte hele tiden frem fra øst, de allierede fra vest, og konstant regnede bomberne ned over deres stillinger fra terrorpiloternes bombefly. Kri-gen gik ad helvede til.

Han kastede et blik på lastbilerne. De var tvunget til at bruge lastbiler i stedet for fly til transport nu. De måtte køre om natten, camouflere bilerne under store net om dagen og krydse fingre for at en fjendtlig eskadrille ikke fik øje på dem fra luften.

„Holz, du afløser Weiß, Gruber, du afløser Schuldt.“ Scharführer Krüger dukkede frem af mørket og Jürgen slyngede geværet over skulderen.

„Jawohl,“ svarede han og forsvandt ud i skoven.

Han sneg sig et stykke ind mellem træerne, og mørket trak sig sammen omkring ham da trækronerne lukkede månelysset ude. Den lille snigskytte dukkede op foran ham og nikkede kort før han slyngede sin riffel over skulderen og vandrede tilbage mod konvojen.

Jürgen satte sig på hug bag et træ og spejdede ud i mør-

ket. Han kunne ikke se noget, men ville forhåbentlig høre hvis nogen bevægede sig rundt derude.

Fire dage. Fire dage havde han været en del af Waffen-SS og de havde brugt det meste af tiden bag i lastbilerne. De var lige kommet tilbage fra østfronten da han blev indlemmet i korpset, og han vidste at kampene havde været hårde. Veteranerne talte ikke frit om det, men han kunne forstå på deres kommentarer at det havde været slemt. De var en panserdivision, men han havde endnu ikke set deres kampvogne. Selve Hohenstaufen kæmpede allerede ved fronten vestpå. Han og de andre var på vej som forstærkninger. De allierede rykkede frem og hæren kunne ikke holde dem tilbage.

Noget raslede i mørket og Jürgen hævdede sit gevær. Det raslede igen og så hørte han en flaksen af vinger et sted derinde. Han sænkede igen geværet og lyttede til nattens stilhed.

Han lod fingrene glide ned langs løbet og det buede magasin. Et Sturmgewehr 44. Langt bedre end de K98-rifler han var vant til fra hæren. Mere præcis på distancen end maskinpistolerne og stadig mere effektiv i nærkampe end karabinerne. Før i tiden havde han frygtet når fjenden kom for tæt på og hans enkeltskuds K98 blev for langsom. Nu kunne han skifte til fuldautomatisk. Hele divisionen var blevet udstyret med dem under kampene på østfronten. De kampe han ikke selv havde været med til.

Veteranerne var tilbageholdende over for de nye. De blev accepteret, men der var en vis afventende attitude

over for dem. Man blev ikke Waffen-SS fordi man havde uniformen på.

Noget puslede bag ham og en mørk skikkelse dukkede op.

„Vi kører igen,“ hviskede Schmitt. „De har skiftet dæk.“

Jürgen kom på benene, kastede et sidste blik ud i mørket og fulgte derefter Schmitt tilbage til lastbilerne.

Kort efter sad de igen på række og forsøgte at finde tilbage til søvnen mens verden raslede og bumpede af sted omkring dem.

Jürgen måtte være faldet i søvn, for hans drømme var igen fyldt med flammer og skrig. Han forsøgte at trænge igennem flammerne, men kunne ikke. Forsøgte at sparke døren ind, men den rokkede sig ikke, selv om den stod i lys lue. Flammerne omsluttede alt og hele tiden rungede skrigene frem og tilbage i gaden. De kaldte på ham. Han forsøgte at skriges mod himlen, men han havde ingen mund.

Han rettede sig op med et sæt og snappede efter vejret. Luften var kølig, men sveden drev af ham og gjorde ham klam under uniformen. Han greb fat om geværet og støttede hjelmens kant mod det kølige metal. Det lugtede af olie og krudt. Nogen puffede ham i siden og han lænede sig igen tilbage. Det ville aldrig ende.

Han skulle til at gnide øjnene da en eksplosion rystede lastbilen og skoven et øjeblik blev lyst op. Lastbilen drejede skarpt væk fra vejen og Jürgen blev kastet forover på gulvet mens han kunne se de andre blive slynget rundt

som kludedukker. Lastbilen tippede, ramte noget hårdt og standsede brat så Jürgen og de andre kurede ind i bagsiden af førerhuset.

Endnu en eksplosion lyste natten op og Jürgen kunne se flammerne strække sig mod himlen længere bagude.

Da resten af gruppen satte i løb og sprang ud af den tippede lastbil, trak nogen ham på benene. Jürgen sprang efter og landede tungt på vejen før han indså at skrigene ikke længere kom fra hans drøm.

Resterne af den forreste lastbil stod i flammer og til Jürgens rædsel så han en amerikansk Sherman-kampvogn rulle ud fra skoven længere nede ad vejen med kanontårnet rettet mod dem. Han hørte en rumlen bag sig og så endnu en Sherman rulle frem bag konvojen. Både den bagerste og forreste lastbil var brændende vrag. Konvojen var fanget.

Flere og flere Waffen-SS-soldater sprang ned fra lastbilerne, men før Jürgen nåede at reagere lød et dumpt drøn fra den bagerste kampvogn, og en af de nærmeste lastbiler eksploderede i et flammehav. Han kunne mærke varmen ramme ansigtet og blev skubbet baglæns af lufttrykket. Sprællende kroppe blev slynget væk fra vraget og Jürgens ører ringede. Foran ham lå en af veteranerne. Hans ben var væk. Der var kun blodige stumper tilbage, men han forsøgte stadig at rejse sig.

Pludselig var luften fuld af skudsalver. Mundingsild glimtede inde blandt skovens træer på den ene side af vejen og nogen greb Jürgen hårdt i kraven og trak ham over mod skoven på den anden side.

Hans ører ringede stadig fra eksplosionen og alting foregik som igennem glas.

Længere nede ad vejen begyndte et tungt maskingevær at knalde, og pløjede en korridor af død langs konvojen. Kroppe blev flået i stykker af kuglerne og blodet faldt som regn på jorden.

Waffen-SS besvarede ilden så godt de kunne mens de trak sig tilbage mod skoven.

Soldaten slap taget i Jürgens krave da et projektil trængte igennem hans nakke og rev det meste af hovedet med frem. Jürgen faldt på alle fire og et øjeblik efter gled Meyer ned at ligge ved siden af ham.

„Panzerschreck!“

De kaldte på hans våben i mørket, men Meyer havde allerede den forreste Sherman i sigtekornet.

„Raket,“ råbte han og rakte den til Jürgen, som greb den, kravlede frem og satte den ind bag i røret, før han klappede Meyer på benet og kastede sig væk fra bagblæsten.

En kugle splintrede træet ved siden af Meyer, men han blinkede ikke. Han rettede sigtet mod den forreste Sherman og affyrede raketten. Der lød en høj hvislen og sort røg væltede ud af røret da raketten strøg i lige linje mod kampvognen. Der var et glimt, et brag og øjeblikket efter stod kampvognen i flammer.

Meyer rullede væk fra Jürgen, kom på benene og begyndte at løbe dybere ind i skoven, mens Jürgen forsøgte at følge med.

„Amerikanische Scheiße,“ hoverede han over skulderen og satte sig til rette ved et træ længere inde. Det var evigt morsomt at amerikanernes kampvogne kørte på benzin. De brændte bare man snittede dem. Deres egne kørte på diesel.

Jürgen faldt på knæ ved siden af ham og gjorde klar til at modtage den næste raket, men den anden Sherman var allerede kørt om bag vragene af lastbilerne, hvor de ikke længere kunne se den. Kuglerne slog stadig ind i træerne omkring dem, men det var sværere for fjenderne at se så langt ind i skoven når de kom væk fra de brændende vrag.

Flere steder i skoven omkring ham besvarede andre Waffen-SS-soldater ilden, og Jürgen hævdede sit gevær. Han tog sigte på en uheldig amerikansk soldat som sad lidt for tæt på en brændende bil på den anden side af vejen, og åndede ud før han klemte aftrækkeren. To skud ramte og amerikaneren faldt sammen.

„Meyer, tilbage.“ Scharführer Krüger dukkede op bag dem med blodet silende ned ad ansigtet. „Vi kan ikke holde dem her.“

Jürgen skulle til at svare da en mortérgranat slog ned i skoven et stykke væk og gjorde flere SS-våben tavse. Flere fra gruppen dukkede op bag Krüger, og Meyer kom på benene.

„Af sted,“ sagde Krüger og førte gruppen ind i mørket bag Jürgen.

Jürgen gjorde ikke mine til at rejse sig, men blev siddende

op ad træet. Han kunne høre deres løbende skridt forsvinde i natten og sukkede. Så var det nu. Den store finale.

Han hævede igen geværet og rettede det mod de brændende vrage. Amerikanerne var nødt til at gå over vejen hvis de ville sætte efter dem. Når de krydsede vejen ville de stå skarpt aftegnet mod flammerne og Jürgen ville være klar.

Den første silhuet dukkede op da en amerikansk soldat løb foroverbøjet over vejen.

Jürgen ventede. Den næste lod han også slippe over før han åbnede ild mod den tredje. Kuglerne strøg mod målet, men han var for langt væk. Den heldige soldat kastede sig i skjul, mens projektilerne svirpede omkring ham og små eksplosioner af jord markerede hvor de slog ned. Pokkers!

Jürgen trak sig lidt baglæns og fandt et nyt træ da amerikanerne genoptog beskydningen. Mundingsilden glimtede foran ham og han kunne se at de var alt, alt for mange. Den tunge, trommende lyd af kugler mod træ spillede til højre for ham, men han var trukket længere mod venstre så de ikke kunne se ham. Igen lagde han an til skud, men det var svært at finde et mål. Mundingsild blussede op som stjerner i mørket, men det var for kortvarigt til at tage ordentligt sigte. Den næste salve ville afsløre hans nye position og de var forberedte nu.

Han sigtede ned langs løbet og lod geværet feje fra side til side mens han ledte efter et tydeligt mål.

„Holz?“ lød en hviskende stemme bag ham og en skikkelse gled ud af mørket.

„Her,“ hviskede han tilbage og bandede indvendigt.

Schmitt knælede ved siden af ham og tog fat i hans skulder.

„Hvad laver du? Vi skal af sted.“

„Gå tilbage til de andre,“ hviskede Jürgen og puffede til vennen. „Jeg bliver.“

„Hvad skal ...“ begyndte Schmitt, men blev slynget til jorden af en kugle i det samme.

„Schmitt?“ Jürgen kastede et hurtigt blik på skyggerne som var på vej imod ham fra de brændende vrage. Han slyngede geværet over skulderen og hev fat i Schmitt.

Schmitt gryntede af smerte da Jürgen fik ham på benene og begyndte en snublende tilbagetrækning. En eksplosion i underskoven sendte en regn af jord og kviste ned over dem og Jürgen forsøgte at sætte farten op.

„Kom nu, Schmitt. Det ene ben foran det andet.“

Han slæbte vennen af sted igennem mørket og kunne mærke panikken under overfladen. Han kunne ikke se noget og blev ved med at miste balancen mens Schmitt stønede og prustede ind i hans øre.

Så dukkede de andre op foran ham og stærke hænder tog imod Schmitt.

Scharführer Krüger faldt på knæ ved siden af Schmitt og undersøgte ham hurtigt. „Han lever.“

Krüger greb den sårede mand, slyngede ham over skulderen og førte gruppen dybere ind i skoven. Jürgen stirrede tilbage mod vejen.

Endnu en mortérgranat slog ned i skoven og han fulgte de andre.

Selv om projektilerne stadig sværmede omkring dem, kunne amerikanerne ikke længere se dem. Noget passerede tæt forbi Jürgens øre og han skulle til at sige noget da en høj hylen nærmede sig fra oven.

„Artilleri!“ råbte Weiß og de kastede sig alle sammen ned på jorden.

Jürgen hævede sig på tåspidser og albuer så maven var fri fra skovbunden mens han holdt om hjelmen da granaterne slog ned i skoven omkring ham. Rystelserne fra en stor granat kunne smadre indvoldene, hvis maven rørte jorden.

Mortérerne skød i blinde nu, men de var stadig farlige.

„Videre!“ Scharführer Krüger var allerede på benene med Schmitt over skulderen og førte dem dybere ind i skoven. Jürgen kastede et blik bagud, men kunne ikke få øje på noget.

Igen og igen hylede granaterne igennem luften, men efterhånden slog de ned længere og længere væk, så soldaterne ikke skulle kaste sig ned hver gang. De bevægede sig op ad en svag skråning og Jürgen var flere gange ved at snuble over rødderne.

„Halt!“

Scharführer Krüger standsede da de kom til toppen af skråningen hvor en fordybning i skovbunden kunne skjule dem, og lagde forsigtigt Schmitt ned.

„Holz, Weiß, hold vagt.“ Han var allerede ved at åbne Schmitts uniform for at inspicere såret. Gruber sad ved siden af.

Jürgen lagde sig i kanten af fordybningen og sigtede ned mod vejen, mens Weiß lå et par meter væk og skruede på sit kikkertsigte.

Der lød spredte skudsalver i skoven, men de egentlige kampe var indstillet. Granaterne var holdt op med at falde og Jürgen havde tid til at bekymre sig om Schmitt. Han kastede et blik bagud, men en af de andre slog til hans støvle og han rettede opmærksomheden tilbage mod vejen.

Han kunne høre sit eget åndedræt. Schmitts stønnen bag ham. Den svage lyd af stof der skæres op. Ingenting fra skoven.

„Han klarer den,“ sagde Krüger lidt efter. „Kuglen gik lige igennem.“

Schmitt hostede.

„Vi holder positionen og må forsøge at få kontakt med de andre. Umgruppieren.“

Jürgen spejdede ind i mørket, men der var ingen tegn på at de blev forfulgt. Endnu, i hvert fald.

Ingen af dem havde radio, så de måtte vente på dagslys for at finde de andre Waffen-SS-tropper. De skiftedes til at holde vagt mens tiden sneglede sig af sted. Schmitt havde fået en primitiv forbindelse om brystet og var ved bevidsthed, men havde tydeligvis smerter. Jürgen lå i skovbunden og stirrede op i stjernerne. De blev efterhånden svagere og svagere og det første lys begyndte at krybe frem mellem træerne.

Skoven kom langsomt til syne omkring dem. Der var ingen spor af andre SS-soldater.

„Amis,“ hviskede Lutze og de andre lagde sig omgående

op ved siden af ham. *Amis* var slang for amerikanere.

De var stadig langt væk, men der kom ganske rigtigt amerikanske soldater til syne. De gik i spredt formation.

Scharführer Krüger hev en lille kikkert frem og betragtede dem et øjeblik.

„Tungt maskingevær,“ hviskede han og pegede en af soldaterne ud. „Weiß.“

Jürgen kneb øjnene sammen og fik øje på det store gevær i soldatens hænder. Weiß stillede igen lidt på kikkertsigtet og rettede omhyggeligt riflen mod ham. Det var måske den samme soldat der havde skudt så mange af brødrene ned.

„Klar,“ hviskede Scharführer Krüger og tog sigte på en af de andre soldater.

Jürgen rettede geværet mod en soldat til venstre.

„Nu.“

Weiß sendte en enkelt kugle af sted og soldaten forsvandt bagover. Jürgen klemte om aftrækkeren så skudsalverne knaldede løs omkring ham.

Amerikanerne kastede sig til jorden og forsøgte at komme i dækning, men Jürgen så mindst tre falde om. Han kunne se projektilerne pløje skovbunden op omkring de hjelme der stadig var synlige, men det var svært at ramme på den afstand.

Weiß skød igen og en hjelm slog pludselig kolbøtter mellem træerne længere nede.

Så bragede skudsalverne igennem skoven da amerikanerne besvarede ilden, og de var nødt til at kravle baglæns ned i fordybningen.

„Jeg fik ham,“ konstaterede Weiß og tog ladegeb på riflen igen.

„Granater klar,“ sagde Scharführer Krüger og fandt en frem. „Lutze, dækild.“

Jürgen trak en håndgranat frem og greb fat om skaftet med den ene hånd, mens han tog et fast tag i splitten med den anden.

De lå lidt og lyttede før Scharführer Krüger hævede sig på albuerne, kastede et hurtigt blik over kanten af fordybningen og nikkede.

Lutze rakte geværet op med begge arme og skød i blinde hen over kanten mens de andre trak splitterne. Et øjeblik efter sejlede en håndfuld granater ud over skråningen og ned mod amerikanerne.

En serie eksplosioner rystede skoven og Scharführer Krüger var igen den første på benene. Müller og Schuldt trak Schmitt imellem sig mens gruppen igen løb igennem skoven.

Skudsalverne lød stadig bag dem, men da amerikanerne ikke kunne se fjenden, gik det langsomt fremad. Jürgen og gruppen havde sikret sig et forspring. Et par eksplosioner lød da håndgranater landede i fordybningen, men det betød ikke noget længere.

Scharführer Krüger førte dem med sikker hånd dybere og dybere ind i skoven, mens han af og til pludselig drejede og løb på tværs af deres nuværende retning før han igen løb fremad.

Efter et stykke tid var Jürgen overbevist om at amerika-

nerne måtte have tabt sporet. Ingen kunne følge de undvigelser.

Det føltes som om hans lunger var ved at eksplodere, og alligevel fortsatte de andre. De måtte være i ekstremt god form.

Endelig standsede Scharführer Krüger, og de satte sig på hug i skovbunden.

Weiß blev sendt bagud som vagt, mens Gruber, Meyer og Schuldt blev sendt frem og til siderne. Scharführer Krüger tilså Schmitts sår, mens Jürgen lå og gispede. Prikker dansede for hans øjne og han kunne mærke pulsen dunke i tindingerne.

Müller klappede ham på benet og smilede.

„Det holder dig frisk, ja?“

Jürgen kunne ikke svare. Scharführer Krüger gryntede tilfreds da han havde undersøgt Schmitts forbindelse, og lukkede uniformen igen. Schmitt sagde ikke noget. Han lå med lukkede øjne og trak vejret i hivende stød.

„Kommer de?“ spurgte Lutze tilbage mod Weiß.

Den lille snigskytte rystede kort på hovedet, men svarede ikke.

„Scharführer,“ hviskede Schuldt, „der er noget du hellere må se.“

Lidt efter knælede de alle sammen i kanten af en lysning.

I midten af lysningen ragede de grålige betonelementer fra et bunkerkompleks op: en metaldør der lå næsten vandret i betonen omgivet af lave mure med skrå vægge på ydersiden. Der var ingen tegn på at den var befæstet.

Scharführer Krüger betragtede den en stund igennem kikkerten.

„Et godt sted at forsvare sig,“ sagde han og sænkede kikkerten. „Müller, Holz, I er i front.“

Müller nikkede kort til Jürgen og hævdede sin maskinpistol. Jürgen skævede til den. Müller havde skaffet en russisk model på østfronten. En PPSH med rundt magasin der fik ham til at ligne en gangster fra 20'erne. Både han og Meyer sværgede til dem og havde fravalgt deres Sturmgewehr.

Jürgen og Müller gik hver sin vej rundt langs kanten af lysningen, mens de lyttede og spejdede efter bevægelser. Jürgen holdt sit gevær rettet mod bunkeren hele tiden, mens han med jævne mellemrum spejdede over skulderen for at se hvor langt Müller var kommet.

Da de var næsten på hver sin side af bunkeren begyndte de at løbe foroverbøjet mod midten. Jürgen stirrede så intenst at han glemte at blinke, mens betonelementerne kom tættere og tættere på. Müller nåede muren først og lod maskinpistolen feje frem og tilbage over muren, indtil han konstaterede at der ikke lå nogen.

Jürgen gjorde det samme før de begge sprang over muren og mødtes foran metaldøren. Der var ingen.

Døren var lukket og en jernstang sat i klemme mellem håndtagene så den ikke kunne åbnes indefra. På hver dør bredte Reichsadler, *rigsørnen*, sine vinger ud over en krans med hagekorset i midten.

Müller vendte sig mod de andre i skovkanten og vin-

kede dem nærmere. De løb foroverbøjede hen over græsset til bunkeren, mens Gruber og Lutze bar Schmitt imellem sig.

Et øjeblik efter knælede de alle sammen foran metaldørene. Lutze og Schuldt gik i stilling bag muren og holdt øje med skovkanten.

„Den er blokeret,“ sagde Müller.

Scharführer Krüger kneb øjnene sammen og betragtede dørene en stund. Så gik han langsomt rundt langs inder-siden af muren og sugede detaljerne til sig. Det knasede metallisk når han tog et skridt og han rodede lidt rundt i græsset med støvlespidsen.

„Patronhylstre,“ konstaterede han og så sig omkring. „Mange af dem.“

Jürgen spejdede rundt på jorden omkring ham. De lå overalt. Hundredvis af tomme patronhylstre.

„En træfning?“ spurgte Müller, men Krüger rystede på hovedet.

„Der er intet blod,“ konstaterede han og standsede foran de blokerede døre.

Han bukkede sig langsomt ned og lagde øret til den ene dør mens han lyttede. Jürgen begyndte at svede.

„Jeg kan ikke høre noget,“ sagde Krüger og rettede sig op. „Nogen har blokeret døren udefra.“

Jürgen rettede igen geværet mod dørene og så flere af de andre gøre det samme.

Scharführer Krüger rakte frem og tog fat om jernstangen. Så trak han den forsigtigt fri uden at støje og lagde

den omhyggeligt på jorden. Det kom stadig ingen lyde fra bunkerens indre.

Han tog en dyb indånding, nikkede til de andre og greb fat om håndtagene. Han kunne have beordret en af de menige til at åbne døren, men en god leder var altid i front.

Så lænede han sig bagover og trak den ene dør op med en høj knirken før han trådte til side og trak sin pistol.

Jürgen og Müller rykkede frem med våbnene klar.

En betontrappe forsvandt ned i mørket. Både Krüger og Gruber fremdrog deres lygter og lyste ned ad trappen. Den løb adskillige meter før den mandede ud i en gang. Der var intet lys dernede.

„Flere patronhylstre her,“ konstaterede Müller.

De lå strøet ud over trappen hele vejen ned.

Müller og Jürgen steg langsomt ned ad trappen med Scharführer Krüger og Gruber lige efter sig. Lyskeglerne dansede rundt på de rå betonvægge og Jürgen syntes luften var dårlig. Som om komplekset havde været aflukket meget længe. Gangen strakte sig lige frem med døre på hver side med regelmæssige intervaller. Cirka tyve meter længere nede drejede den skarpt til højre og forsvandt af syne. Der hang lamper fra loftet for hver meter, men de var slukkede.

„137,“ sagde Gruber og pegede på væggen hvor tallet stod malet. „Det er Bunker 137.“

Krüger og Gruber lod lyskeglerne feje rundt i mørket mens Müller og Jürgen langsomt gik ned ad trappen, men de smalle stråler af lys virkede ikke potente nok i det knu-gende mørke der hele tiden trængte sig ind på dem.

De nærmede sig langsomt de første to døre. Den ene stod åben og afslørede et tomt lokale. Jürgen puffede den anden op og fandt et opholdsrum med borde og stole. Et eller flere kortspil var spredt ud over det hele. På væggen bag et af bordene stirrede Førerens inspirerende blik ud i rummet fra et portræt. Lyskeglerne gled rundt i mørket mens soldaterne sugede detaljerne til sig. Stolene var væltede. Nogen havde skyndt sig.

Meyer og Weiß passerede bag dem og åbnede de næste to døre. Det ene førte til et lagerrum med både ammunitionskasser og udstyr, mens det andet indeholdt en stor radio. Bord, stol og mikrofon stod klar, men radioen var slukket og tavs.

Krüger og Gruber åbnede de to sidste døre. Den ene førte til et stort rum med tyve feltsenge, mens den anden førte til endnu et tomt lokale. Der lå personlige ejendele ved de fleste senge. Bøger, breve, tøj. Det var ikke blevet taget med da bunkeren blev forladt.

Jürgen og Müller nåede enden af gangen og spejdede til højre. Endnu en trappe løb nedad, men endte efter et par meter i en ståldør. Der var intet håndtag på denne side.

Scharführer Krüger nåede frem og tog den i åsyn. Den åbnede væk fra dem, så der var ingen hængsler. Han forsøgte at skubbe til den, men den var låst indefra. En blank ståldør der spærrede dem vejen.

„Klar?“ spurgte han og Jürgen nikkede.

Så bankede han hårdt på døren. Det gav genlyd på den anden side.

„Hallo?“ kaldte han og bankede igen. „Waffen-SS.“

Der kom intet svar. Ingen reaktion fra den anden side overhovedet. Krüger bankede på en sidste gang, denne gang længe, men uden resultat.

„Hent Schmitt og læg ham på en af sengene,“ sagde han. „Vi holder bunkeren. Hvis de kommer, er det her vi står fast.“

Jürgen og Gruber skyndte sig tilbage efter Schmitt. Lutze og Schuldt sad stadig på vagt deroppe, men der var ingen spor af amerikanerne.

Schmitt var bleg da de bar ham ned i mørket. Han havde mistet meget blod. Meyer lyste for dem indtil de havde placeret ham i en feltseng. Weiß skubbede tøj og breve ned fra sengen så Schmitt kunne ligge der, og de sænkede ham forsigtigt. Uniformen var fuldstændig misfarvet af blod i den ene side.

Jürgen lyste rundt i det mørke lokale. De tomme senge med personlige ejendele gjorde ham nervøs. Bunkeren var blevet forladt i hast. Han bøjede sig ned og samlede et brev op. Et kærestebrev fra en pige i Berlin. Den slags efterlod man ikke bare.

Han slap brevet og lod det flagre ned på gulvet.

Schmitt hostede. Længe. Han var helt bleg nu og Jürgen kunne ikke lide det blanke udtryk han havde i øjnene.

„Müller, se om du kan få liv i radioen,“ sagde Scharführer Krüger og lyste omkring sig. Den røde fane med hagekorset hang på bagvæggen ved siden af nogle plakater. Stærke, ariske soldater der marcherede under nazifanerne. Fremtiden.

Müller gik tilbage til radiatorummet, satte sig til rette i stolen, lagde lygten på bordet og begyndte at skrue på radioens knapper.

„Der er ingen strøm,“ konstaterede han og lyste på lamperne i loftet.

De ledte efter en generator eller en hovedafbryder, men fandt intet. Det måtte befinde sig dybere nede i bunkeren.

„Weiß, du går med ovenpå og hjælper med at holde vagt. Gruber, Jürgen, I prøver at finde noget brugbart hernede. Meyer går med mig.“ Scharführer Krüger vendte om og vandrede tilbage til den indre staldør mens Gruber og Jürgen gik ind i lagerrummet.

„Mortér,“ sagde Gruber og trak et stålør på en trefod frem. „Der er lysgranater her, men jeg kan ikke se nogen almindelige.“

Jürgen begyndte at rode kasserne igennem igen og gennemsøgte hylderne, men der var ingen regulære mortérgranater. Dem kunne de ellers godt få brug for hvis amerikanerne fandt dem.

Der var ellers meget brugbart derinde. Der var en del tomme ammunitionskasser, men de fandt også hel- og halvfylde kasser med patroner. Der var håndgranater, tæpper, medicinsk udstyr, værktøj og batterier. Jürgen og Gruber sørgede for at fylde magasinerne og bar en kasse ovenpå til vagterne mens de andre forsynede sig.

Skoven var stadig øde og stille. Amerikanerne havde åbenbart opgivet forfølgelsen.